

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۲/۲۸

آصف بهاند

لنډی، د ثبتولو ستونزه

۳۶۳مه برخه

ما د کابل له سیند نه خار کړي
د کابلی د خولي کنگال په کي راځینه

کابل په لپي اوبنکي توي کړه
لوی او واړه بچیان دي ورک له ملکه دینه

دنیا په هیچا نه وړانځوي
که مور جدا شو، نو په مور په وړانځینه

ستا دراتلو زېری چي راغی
بلی ته پورته شوم سرتوره گیدمه

د لنډیو د دي برخي له پاره دا لاندي لنډی راتولي شوي دي:

باد د وطن له لوري راغی
په نورو تريخ، خو په ما خوړ ولگېدنه

برق يي د مخ له اسمان پاڅېد
اور يي زما د زړه پر بنار ولگاونه

بيلتونه مخ دي چا ته مه شه
ما ته دي مخ شو، له سيالی دي وويستمه

په کومه لاري، غږ دي ورک شو
لالیه تا خو د قيامت تړل شرطونه

په ډک محفل کي غاړه راکه
چي د رواج زولني تولي ماتي شينه

پر مخ دي زخي راپيداشه
چي د بنایست غرور دي دري وري شينه

د پانو شميره: له 1 تر 7

په چا می وس نه‌رسی یاره
ظلم پر خپل زرگی کوم، بدرنگه شومه
په خوله به زرخل توبه وکرم
پر تا مین زرگی توبی نه‌قبلوینه
په سترگو روند نه‌شی، راگوره
په تش کاته به دی څوک سر نه‌ پری‌کوینه
پلار یی د بر کلي ملک دی
لور یی زما به رنجو سترگی توروینه
پر تا به ځنگه وخت تېرېږي
ما ته د زړه له درده نه‌راخي خوبونه
په تلو دی داسی حال راپېښ که
لکه یتیم چې گاونډي ته پاتي‌شینه
په خوله ویلو حاجت نه‌شته
سترگی می ولوله، ترې واخله ځوابونه
پلار ته می وچ په نره راشه
ما ورته وبنایه چې دا لور دی کومه
دنیا په هیچا نه‌ وړانېږي
که مور جدا شو، نو په مور به وړانه‌شینه
دادا می می، مور می میره ده
ما د پیسو په خاطر بل ته ورکوینه
د پلار شمله می خیال ته راغله
بېگا په یار پسی وتم، راستنه شومه
د ژوندانه مزه می نه‌شته
بی‌وفایار په بېلتانه سپارلی یمه
د جوارگرو ورونو خور یم
بابا می نه‌شته، څوک می نه‌ کوي پوښتنه
د کال خواري می اوبو یووره
بیا به روڼ‌اندو ته ونه‌کرم نصیتونه
د زرگی کور می پسی وړان‌شو
په یار ودان شول د لحد تور دېوالونه
د تشي خولي مینن دی نه‌یم
په سخته ورځ به درنه ځان قربان‌ومه

د ناستې ځای دې رانه واخيست
د ناستې ځای په غرو رغو کې لتومه

د خپل ماما واده مې یاد دی
پر کجاوه باندي اوچته ناسته ومه

د ځوانی عمره مه تیرېږه
ما ته یوېنکلي د یاری ویلي دینه

د لالی مال او دولت کم کړې
چې بیا نامه د بني نه را یادوینه

د اشنا غېږ د گلوباغ دی
ځاونده زه ترې بی نصیبه پاتي شومه

د اشنا مینه زلزله ده
زما یې وران کړل د زرگي نري برجونه

د مخ لیدو ته به رانه شي
ما ته معلوم دي د پښتو بد رواجونه

قدر مې ورځ په ورځ کمیږي
په تا پوهیږم، له یاری اخلي لاسونه

خال سره دوه خالونه نور کړه
گبین ترې جور کړه، چې مچۍ ورله راځینه

خبرې ډیرې، سړي یو دی
څوک چې د چا ارمان لري، نصیب دې شینه

ستا دراتلو زېږی چې راغی
بلی ته پورته شوم سرتوره گډیدمه

سرو، شنو او سپینو راته وران کړې
وطنه اوس به درته اوښکي تویومه

ستا په خبرو کې شفا ده
په مینه دوی خبرې وکړه، روغ به شمه

بڼه ده چې زه درته ژوندی یم
گني نازونه به دې چا اخیستي وونه

ماښام همغه تورماښام دی
یوازې زه د زره تنگون اخیستی یمه

ما د کابل له سیند نه خار کړې
د کابلی د خولي کنگال په کې راځینه

ما ته د مینې صفت مه کړه
همدومره بس ده چې مي وليدل غمونه
ما وربښلی يې جانانه
که له ما ډېره مینه بل څوک درکوينه
مینه چې نه کړې، نو دې څه کړم
مور خو مي نه يې چې دوعا ته دې ساتمه
ما ته به نور غمونه جوړ کړي
که دې په غونډه زنه وو هل خالونه
لکه چې دم لونگ يې درکړل
چې په ماښام پرېږدي د ورکو مجلسونه
ليونې زړه مي پرې راټول دی
که تپه نه وای، زه به ورک ليونی ومه
له ما نه هر وخت مرور وي
لالی پر خپلو بدو خاوري اړوینه
ليدلي يار د چا هېرېږي
کور دې يې وران شي، چې په ما يې هېروینه
تر خوبولي غږ دې څارشم
له خوبه ډکې سترگې تا ته ناسته يم
ته به ولاړ يې بل به يار کړم
د تا له قصده به يې ټول نازونه وړمه
ته مسافر شوي رنگ دې تور شو
زه د بېلتون له لاسه وچه کلکه شومه
ته به ولاړ يې، بل به يار کم
ته به را گوري، خوله به بل ته ورکومه
تللی جانان به بيا رانه شي
که وچې ونې زرغونې په اوښکو کړمه
تا په سفر ځواني زړه کړه
زه د هجران په وجه زېره پاته شومه
تا د وطن تپه راوکړه
زه په سفر کې ليونی سپېلنی شومه
زړه خو مي ستا خبرو وخور
لکه اوبه د کمر غاړه، غاړه خورينه

زما د زره له تله خوښ يې
دا گډې وډې کيسې څوک درته کوينه

زما په مينه شک ونه کړي
ما د ياري گوتي پخې درکړې دينه

زما سندرې ورته وايه
که ليونې په کت کې پروت وي، بڼه به شينه

زره مې په هيڅ نه راټوليرې
ما د بايللي يار يادونه ژروينه

زما ويشنلې وزر جوړ شو
اوس به د ځينو نه اوچت الوت کومه

زره مې نري درزونه وکړل
لکه دېوال چې زلزلي چولي وينه

زره مې خوږېږي، زره دې خوږ شه
په نيمه لار کې له چا پاتې شي مينه

زما باغچې، باغچې وطنه
ستا له باغونو د باروتو بوی راځينه

راشه د زره علاج مې وکړه
نور د چيندرو پر کرښو مه وهه توپونه

رانجه دې ورک شي زر پاکيرې
جنې ته وايه دنکريزو ځال دې ږدينه

څه ليونې چارې دې وکړي
تيکري کې پتوږم د غاښونو پرهرونه

څنگه دې خواره کرمه خدايه
چې گاوندې مې د خولگې تمه لرينه

ځان لېونې که ترماراشه
په لېونتوب به زما وکړي ديدنونه

ځان بې وفا راته ښکاره شو
خاورې ايرې په جدابې نه شوم مينه

خبر دې نه شته نادرکه
له ما نه ورکه ياره څه درشوي دينه

که څوک راتلل، سلام رالېږه
زه لا همدا تمه لرم، چې تا لرمه

کوچيانو هم رواج بدل کړ

اوبښان يې خرڅ کړل، اوس تیکتري چلوينه
کابله لپي اوبښکي توئ کړه
لوی او واړه بچيان دي ورک له ملکه دینه
که لپونی مینه می غواړي
شیرینه یاره ناز می وړه، ناز به دي ورمه
وطنه کوم پرهر دي یاد کړم
یو بد امنی، بل زلزلې او سیلابونه
وخت به راځي، حساب به وکړو
پر مخ څپیري راکوه، ولاړه یمه
وطن می خړو اوبو یورو
له بی وسی نه ورته اوبښکي توپومه
ویر دي زما شو، ته د بل شوي
ته خو اباد شوي، زه دي توري خاوري کړمه
یو د وطن حالات خراب دي
بل می د مینې کیسي گډي وډي دینه
یار می په بنگو سترگي سرې کړي
موري نارې کړي: زوی می ستا له غمه مرینه
اوری دي پاس کابل کی تپر کړ
په مني راغلي، سلامت غواړي خالونه
غم دي زما شو ته د بل شوي
شیرینه یاره زه د چا په برخه شومه
چی بی مطلبه دي څوک یار وي
خاوري د پښو یې بڼکوه، بزرگ به وینه
چی راپه زره شي، حال می نور شي
غم را چاپېر شي له هرڅه واخلم لاسونه
چی راشه درشه په کی نه وي
رب دي په هسي یاری اور ولگوینه
جوړ کړي ژوند درپسي اور شه
اوس می نو څه یې، چی دوعا درته کومه
جانان له ما نه مرور دی
زه مرور له تمامی جهانیه یمه
نصیبه څه درسره وکړم
پریار می کوتي شوي د خاورو مبارونه

د پانو شمیره: له 6 تر 7

شونډې دې بوڅې، بوڅې کپړي
زما پر سر به چا پېغور درکړی وینه

نوربیا

د لیکوال نورې لیکنې په لاندې لینک کې لوستلای شئ:

<http://afghan-german.com/tahLiLha/EditAutor.aspx?95>

د پاڼو شمیره: له 7 تر 7

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته را بولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکني د لیکنيزي بني پاروالي د لیکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله لیکنه له رالیرلو مخکې په ځیر و لولئ